

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ J. S.**, bývajúceho v Č., zastúpeného opatrovníčkou I. K., Č., **2/ T. S.**, bývajúcej v Č., zastúpení JUDr. M. O., advokátom v K., proti žalovanej **A.**, so sídlom v B., **o zaplataenie 673 371,84 eur (20 286 000,-- Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 11 C 99/2003, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 14. decembra 2010, sp. zn. 6 Co 88/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Žalobcovia sa naposledy upravenou žalobou domáhali, aby súd uložil žalovanej zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 270 982,24 eur, ako zvýšenie odškodnenia za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia priznanej mu lekáorskými posudkami, pričom náhrada škody za bolesť zvýšená na 60-násobok predstavuje sumu 12 069,67 eur a za odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia zvýšená na 100-násobok sumu 258 912,57 eur a žalobkyni 2/ sumu 392 551,28 eur, ako zvýšenie odškodnenia za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia priznanej jej lekáorskými posudkami, pričom náhrada škody za bolesť zvýšená na 80-násobok predstavuje sumu 34 056,96 eur a za odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia zvýšená na 100-násobok sumu 358 494,32 eur. Návrh odôvodnili tým, že 1. februára 2002 utrpeli pri dopravnej nehode zranenia, ktoré vzhľadom na svoju závažnosť zanechali na ich zdraví následky trvalého charakteru.

Okresný súd Levice v poradí druhým rozsudkom z 30. novembra 2009 č.k. 11 C 99/2003-633 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ 38 836,89 eur, žalobkyni 2/ 34 355,71 eur z titulu náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia a vo zvyšku návrh na náhradu škody žalobcu 1/ v časti náhrady bolestného v sume 12 069,67 eur a sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 220 075,68 eur a žalobkyne 2/ v časti náhrady bolestného v sume 34 056,96 eur a sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 324 138,61 eur, zamietol. Vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že sa jedná o prípad mimoriadneho zreteľa, pre ktorý prichádza do úvahy mimoriadne zvýšenie odškodnenia avšak len za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb., pričom za primerané považoval zvýšenie odškodnenia vo výške 15-násobku základného bodového ohodnotenia u obidvoch žalobcov. Prihliadol na to, že poškodenie zdravia následkom dopravnej nehody výrazne obmedzilo obidvoch žalobcov pri ich uplatnení v osobnom, spoločenskom, rodinnom, kultúrnom živote a v možnosti ich sebavzdelávania. Podľa znaleckej organizácie vyžadoval zdravotný stav obidvoch žalobcov psychiatrickú liečbu, neskôr psychologickú starostlivosť. Súd neprihliadol na skutočnosť, že sa žalobcovia v čase ich maloletosti nepodrobili pravidelnej psychiatrickej liečbe, a nepovažoval to za dôvod, pre ktorý by im nemalo byť priznané mimoriadne zvýšenie odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia. V časti týkajúcej sa náhrady bolestného dospel súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania u obidvoch žalobcov k záveru, že u nich nešlo o také vytrpenie bolesti spôsobené poškodením na zdraví, liečbou a odstraňovaním jeho následkov, ktoré by boli spojené s extrémnymi útrapami alebo dlhodobými ťažkosťami. Zranenia žalobcov sa hojili bez zaznamenaných komplikácií a u žalobkyne 2/ sa nevyskytli komplikácie po operačnom zákroku. Nejedná sa preto u nich o prípad hodný osobitného zreteľa, ktorý by odôvodňoval mimoriadne zvýšenie odškodnenia podľa § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb., preto žalobu v tejto časti zamietol v celom rozsahu.

Na odvolanie žalovanej, Krajský súd v Nitre rozsudkom zo 14. decembra 2010 sp. zn. 6 Co 88/2010 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti týkajúcej sa žalobcu 1/ do sumy 12 945,63 eur a žalobkyne 2/ do sumy 11 451,91 eur potvrdil a v žalobcami napadnutej zamietajúcej časti v sume 116 581,35 eur týkajúcej sa žalobcu 1/ a v sume 57 259,50 eur týkajúcej sa žalobkyne 2/ zmenil tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ ešte sumu 38 836,90 eur a žalobkyni 2/ ešte sumu 11 451,90 eur a vo zvyšnej napadnutej zamietajúcej časti, rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. V odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že po doplnení dokazovania dospel k záveru, že

v žalovanej napadnutej vyhovujúcej časti týkajúcej sa u žalobcu 1/ sumy 12 945,63 eur a u žalobkyne 2/ sumy 11 451,91 eur, považuje rozhodnutie súdu prvého stupňa za vecne správne. Odvolanie žalobcov považoval za čiastočne dôvodné, keď na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel k názoru, že u žalobcu 1/ je potrebné popri vážnych psychických a osobnostných poruchách prihliadnuť i na skutočnosť, že u neho došlo k organickému poškodeniu mozgových štruktúr v dôsledku prežitej traumy a pretrvávajúcich psychických symptómov. Vzhľadom k tomu považoval mimoriadne zvýšenie odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia v rozsahu 15-násobku základného bodového ohodnotenia za nedostatočné. Podľa názoru odvolacieho súdu rozsahu a vážnosti poškodenia psychického zdravia žalobcu 1/ zodpovedá 30-násobné zvýšenie, preto titulom zvýšenia odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia uložil žalovanej zaplatiť mu ešte 38 836,90 eur, takže mu celkom patrí suma 77 673,76 eur a vo zvyšnej napadnutej časti (do sumy 77 744,45 eur), rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Vo vzťahu k žalobkyne 2/ uviedol, že je u nej potrebné popri vážnych psychických a osobnostných poruchách prihliadať na vážnu zmenu osobnostného vývinu v negatívnom smere, v dôsledku čoho má problém viesť plnohodnotný život, zotrvať alebo zaradiť sa do vzdelávacieho procesu a podľa získaného vzdelania sa následne zaradiť do pracovného procesu. Mimoriadne zvýšenie za sťaženie spoločenského uplatnenia u nej v rozsahu 15-násobku bodového ohodnotenia preto považoval za nedostatočné. Rozsahu a vážnosti poškodenia jej psychického zdravia podľa názoru odvolacieho súdu zodpovedá 20-násobné zvýšenie, preto titulom zvýšenia odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia uložil žalovanej zaplatiť jej ešte 11 451,90 eur, takže jej patrí celkom suma 45 807,61 eur a vo zvyšnej napadnutej časti (do sumy 66 292,55 eur), rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Za správne považoval rozhodnutie súdu prvého stupňa aj v časti týkajúcej sa zamietnutia príslušenstva, pretože povinnosť na náhradu zodpovedajúcu ďalšiemu zvýšeniu odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia a bolesť vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená aj doba plnenia. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd zdôraznil aj tú skutočnosť, že na základe odvolania žalobcov, predmetom prieskumu odvolacieho konania bol len zamietajúci výrok rozsudku súdu prvého stupňa týkajúci sa náhrady sťaženia spoločenského uplatnenia u žalobcu 1/ vo výške 116 581,35 eur a u žalobkyne 2/ vo výške 57 259,50 eur a to v súlade s upresnením odvolacieho petitu zástupcom žalobcov na odvolacom pojednávaní.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia. Uviedli, že dovolanie smeruje voči výroku rozsudku, ktorým krajský súd zmenil rozsudok súdu prvého

stupňa v časti, ktorá vo vzťahu k žalobcovi 1/ prevyšuje sumu 38 836,90 eur, vo vzťahu k žalobkyni 2/ prevyšuje sumu 11 451,90 eur a voči výroku, ktorým odvolací súd vo zvyšnej napadnutej zamietajúcej časti rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, keď podľa ich názoru rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Uviedli, že súdy oboch stupňov pri rozhodovaní o výške odškodnenia vychádzali z tých istých skutkových okolností, k rovnakým záverom dospeli tak z hľadiska predpokladov vzniku právneho vzťahu zodpovednosti za škodu, ako aj z hľadiska toho, že odškodnenie bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia oboch žalobcov, ktoré by vyplývalo z § 6 ods. 1 alebo § 6 ods. 2 vyhlášky č. 32/1965 Zb. nie je v ich prípade postačujúce. Oba súdy zhodne dospeli k záveru, že pri odškodňovaní žalobcov treba aplikovať § 7 ods. 3 tejto vyhlášky. Oba súdy však napriek zhode ohľadne skutkového stavu odlišne vyjadrili mieru primeranosti zvýšenia odškodnenia pokiaľ ide o sťaženie spoločenského uplatnenia. V odôvodnení dovolania podrobne zopakovali skutkový stav prejednávanej veci a právny rozbor uvádzaný v priebehu konania pred súdmi nižších stupňov, postup a rozhodnutie tak okresného ako aj krajského súdu, poukázali na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky týkajúcu sa danej problematiky s citáciou odôvodnení jednotlivých rozhodnutí, z čoho vyvodili vadu konania spočívajúcu v ustanovení § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., zakladajúcu dôvodnosť dovolania. Prípustnosť dovolania odôvodnili poukazom na ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p., pričom odňatie možnosti konať pred súdom malo spočívať v tom, že predmetom odvolacieho konania bolo len konanie o zamietajúcej časti vo výške 116 581,35 eur u žalobcu 1/ a u žalobkyne 2/ vo výške 57 259,50 eur, keď odvolací súd sa nezaoberal uplatneným nárokom v odvolaní v jeho špecifikácii, kde konkretizovali rozsah odvolania. Uviedli, že odvolanie voči rozsudku súdu prvého stupňa smerovalo proti všetkým jeho výrokom, na pojednávaní pred odvolacím súdom právny zástupca špecifikoval predmet odvolania tak, že smeruje do sumy 116 581,35 eur u žalobcu 1/ a do sumy 57 259,50 eur u žalobkyne 2/ a následne zaslali špecifikáciu s presným vyčíslením bodového ohodnotenia a finančného vyjadrenia. Namietli tiež, že rozsudok odvolacieho súdu nie je riadne odôvodnený, pretože odvolací súd sa dostatočne nevysporiadal s nimi uvádzanými argumentmi, čím im taktiež bola odňatá možnosť konať pred súdom. Navrhli preto rozsudok odvolacieho súdu v zmeňujúcom výroku u žalobcu 1/ nad sumu 38 836,90 eur, u žalobkyne 2/ nad sumu 11 451,90 eur a v potvrdzujúcom výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Žalovaná v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalobcov navrhla dovolanie zamietnuť. Uviedla, že odvolací súd sa v odôvodnení rozsudku vysporiadal s tým, prečo zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a tiež s tým, prečo žalobcom nepriznal požadované 100-násobné zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia. Poukázala tiež na to, že zástupca žalobcov na pojednávaní 15. júna 2010 celkom presne uviedol rozsah svojho odvolania a následne predložená špecifikácia zjavne prekročila jeho rozsah, preto sa odvolací súd nemohol zaoberať odvolaním v rozsahu uvedenom v špecifikácii.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré v zmysle § 236 a nasl. O.s.p. možno napadnúť dovolaním.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v ustanovení § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., a proti rozsudku odvolacieho súdu je prípustné ešte aj v prípadoch uvedených v ustanovení § 238 O.s.p.

Žalobcovia rozsah dovolania vymedzili tak, že dovolanie smeruje proti výroku, ktorým odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa vo vzťahu k žalobcovi 1/ v časti, ktorá preyšuje sumu 38 836,90 eur, vo vzťahu k žalobkyni 2/ v časti, ktorá preyšuje sumu 11 451,90 eur a voči potvrdzujúcemu výroku, ktorým odvolací súd vo zvyšnej napadnutej zamietajúcej časti rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Z uvedeného vyplýva, že v prejednávanej veci dovolanie smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu len do časti, ktorou bol rozsudok súdu prvého stupňa potvrdený (pretože odvolaniu žalobcov celému smerujúcemu len do konkrétne vymedzenej zamietajúcej časti odvolací súd čiastočne vyhovel a vo zvyšku napadnutý – zamietajúci – výrok potvrdil), pričom odvolací súd nevyslovil prípustnosť dovolania a nešlo ani o prípad, že by sa odvolací súd v tejto veci odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu. Keďže dovolaním napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje niektorý zo znakov uvedených v § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., je zrejmé, že ide o prípad, v ktorom Občiansky súdny poriadok dovolanie podľa citovaného zákonného ustanovenia nepripúšťa.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti potvrdzujúcemu rozsudku, ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Prípustnosť dovolania z hľadiska ustanovenia § 237 O.s.p. pritom nie je založená už tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou vadou uvedenou v § 237 O.s.p., ale nastáva až vtedy, ak rozhodnutie odvolacieho súdu vadou uvedenou v citovanom zákonom ustanovení skutočne trpí.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli, ani v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Osobitne sa dovolací súd zaoberal námietkou dovolateľov, že postupom odvolacieho súdu im bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Podľa § 237 písm. f/ O.s.p., dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia je taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkom odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O takýto prípad v prejednávanej veci nejde.

Dovolatelia namietajú, že postupom odvolacieho súdu im bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že predmetom odvolacieho konania bolo len konanie o zamietajúcej časti týkajúcej sa sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 116 581,35 eur u žalobcu 1/

a u žalobkyne 2/ vo výške 57 259,50 eur a odvolací súd sa nezaoberal celým nárokom uplatneným v následnej špecifikácii.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca 1/ sa žalobou domáhal zaplata náhrady za bolesť vo výške 12 069,67 eur a za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 258 912,57 eur. Žalobkyňa 2/ požadovala náhradu za bolesť vo výške 34 056,96 eur a za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 358 494,32 eur. Súd prvého stupňa rozsudkom z 30. novembra 2009 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť za sťaženie spoločenského uplatnenia žalobcovi 1/ sumu 38 836,89 eur a žalobkyňi 2/ sumu 34 355,71 eur a vo zvyšku žalobu zamietol (u žalobcu 1/ sumu 220 075,68 eur za sťaženie spoločenského uplatnenia a sumu 12 069,67 eur za bolesť; u žalobkyne 2/ sumu 324 138,61 eur za sťaženie spoločenského uplatnenia a sumu 34 056,96 eur za bolesť). Rozsudok súdu prvého stupňa bol žalobcom (ich právnenému zástupcovi) doručený do vlastných rúk 30. novembra 2009. Žalobcovia rozsudok súdu prvého stupňa napadli odvolaním z 11. decembra 2009 podaným na prepravu na pošte Košice 1 dňa 14. decembra 2009, ktorým v úvode napadli všetky výroky rozsudku súdu prvého stupňa (t.j. aj žalobe vyhovujúce – por. č.l. 733), odvolacím petitom (ktorým je súd viazaný – por. § 153 ods. 2 O.s.p.) však vymedzili rozsah odvolania a žiadali, aby odvolací súd žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 181 238,80 eur ako 70-násobné zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia a žalobkyňi 2/ sumu 114 519,02 eur ako 50-násobné zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia. Vo zvyšku navrhli žalobu zamietnuť (por. č.l. 739). Odvolací súd vo veci vytýčil pojednávanie na 15. júna. 2010, na ktorom vyzval právneho zástupcu žalobcov aby uviedol, v akej výške napáda rozsudok súdu prvého stupňa v jeho zamietajúcej časti. Vzhľadom na nejednoznačnú odpoveď právneho zástupcu, keď následne žiadal rozsudok súdu prvého stupňa v zamietajúcej časti zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie, pričom v písomnom odvolaní navrhoval konkrétnu zmenu a tiež čiastočné zamietnutie návrhu, poskytol odvolací súd právnenému zástupcovi možnosť vyčíslieť, v akej výške v žalobu zamietajúcej časti, rozsudok súdu prvého stupňa napáda. Právny zástupca žalobcov ešte v rámci pojednávania uviedol, že odvolací petit upresňuje tak, že žalobca 1/ podáva odvolanie v časti týkajúcej sa zaplata sumy 116 581,35 eur a žalobkyňa 2/ v časti týkajúcej sa sumy 57 259,50 eur (por. č.l. 782), t.j. zúžil rozsah odvolania a uviedol, že odvolanie v časti bolestného žalobcovia nepodali (por. č.l. 783). Odvolací súd uznesením vyhláseným na pojednávaní 15. júna 2010 uložil právnenému zástupcovi žalobcov povinnosť, aby v lehote 5 dní zaslal špecifikáciu odvolacieho petitu s presným vyčíslením bodového hodnotenia a následného finančného vyjadrenia, ktoré žiada

v odvolacom konaní. Písomným podaním zo 16. júna 2010 právny zástupca žalobcov predložil súdu špecifikáciu bodového ohodnotenia a finančného vyjadrenia a zároveň opätovne „upresnil“ odvolací petit tak, že žiada, aby odvolací súd uložil žalovanej zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 245 717,97 eur a žalobkyni 2/ sumu 369 647,48 eur (por. čl. 789 p.v.), pričom len z obsahu predmetnej špecifikácie vyplýva, že sa v odvolacom konaní domáha u oboch žalobcov zaplataenia v plnej výške pôvodne žalobou uplatnených súm za bolesť aj sťaženie spoločenského uplatnenia (u žalobcu 1/ sumy 12 698,67 + 258 912,57 eur a u žalobkyne 2/ sumy 34 056,96 + 358 494,32 eur) a to napriek vymedzeniu rozsahu odvolania na pojednávaní 15. júna 2010 do zápisnice.

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p., v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 3 O.s.p., rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Z citovaných ustanovení vyplýva, že zákonom vyžadovanou náležitosťou odvolania je jednoznačné uvedenie, v akom rozsahu sa rozhodnutie súdu napáda. V prípade, že rozhodnutie pozostáva z viacerých výrokov, je potrebné presne vymedziť aj to, ktorý výrok, resp. ktoré výroky sa odvolaním napádajú. Má to význam pre suspenzívny účinok odvolania, ktorý sa viaže len na napadnutý výrok, s výnimkou prípadov predvídaných v ustanovení § 206 ods. 2 O.s.p. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť. Túto možnosť však má len do uplynutia odvolacej lehoty.

Podľa § 204 ods. 1 vety prvej O.s.p., odvolanie sa podáva do 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje.

Podľa § 57 ods. 1 O.s.p., do plynutia lehoty sa nezapočítava deň, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty.

Podľa § 57 ods. 2 O.s.p., lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov končia sa uplynutím toho dňa, ktorý sa svojím označením zhoduje s dňom, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty, ak ho v mesiaci niet, posledným dňom mesiaca. Ak koniec lehoty

pripadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň.

Podľa § 57 ods. 3 O.s.p., lehota je zachovaná, ak sa posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť.

V prejednávanej veci rozsudok súdu prvého stupňa bol doručený žalobcom (ich právnomu zástupcovi) do vlastných rúk 30. novembra 2009 (pondelok). Lehota na podanie odvolania tak začala plynúť 1. decembra 2009 a skončila 15. decembra 2009 (utorok). Žalobcovia podali odvolanie s nejasným odvolacím návrhom na pošte 14. decembra 2009, ktorú nejasnosť odstránili na výzvu súdu na vytýčenom pojednávaní 15. júna 2010 tak, že odvolanie smeruje proti zamietajúcemu výroku týkajúceho sa sťaženia spoločenského uplatnenia (čo vyplývalo aj z petitu uvedeného v odvolaní – por. čl. 739) u žalobcu 1/ do sumy 116 581,35 eur a u žalobkyne 2/ do sumy 57 259,50 eur (čím zúžili rozsah odvolania) a v časti týkajúcej sa bolestného, odvolanie nepodávajú (ktorá skutočnosť vyplývala aj z písomného odvolania z 11. decembra 2009 – por. čl. 739). Ak potom žalobcovia písomným podaním (v rámci špecifikácie odvolaním uplatneného nároku) zo 16. júna 2010 rozšírili odvolanie na celý žalobu zamietajúci výrok rozsudku týkajúci sa sťaženia spoločenského uplatnenia aj bolestného, urobili tak po uplynutí 15-dňovej lehoty na odvolanie (15. december 2009). Nemožno prisvedčiť námietke žalobcov, že pokiaľ im odvolací súd uznesením uložil povinnosť špecifikovať odvolací návrh, poskytol im tak možnosť rozšíriť rozsah, ktorým rozsudok súdu prvého stupňa napadli odvolaním. Rozsah odvolania bol nejasne uvedený v petite odvolania z 11. decembra 2009 a upresnený (zjavne zúžený) na odvolacom pojednávaní 15. júna 2010 a odvolací súd uložil žalobcom povinnosť len špecifikovať bodové ohodnotenie a naň nadväzujúce finančné vyčíslenie v sumách už konkretizovaných do zápisnice na odvolacom pojednávaní.

Ak teda odvolací súd v rámci odvolacieho konania preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v zamietajúcej časti týkajúcej sa sťaženia spoločenského uplatnenia u žalobcu 1/ vo výške 116 581,35 eur a u žalobkyne 2/ vo výške 57 259,50 eur, a nezaoberal sa celým výrokom rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá, neodňal tým žalobcom možnosť konať pred súdom.

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že nie je dôvodná ani námietka žalobcov týkajúca sa nedostatočnej odôvodnenosti písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry EŠLP. Judikatúra tohto súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody svojho rozhodnutia. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa

s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 18/06).

Pokiaľ ide aj o námietky žalobcov, ktoré by mali spochybňovať úplnosť zistenia skutkového stavu veci, či nesprávnosť skutkových zistení, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní podľa ustanovenia § 243a ods. 2, in fine O.s.p. (arg. „dokazovanie však nevykonáva“).

K námietke dovolateľov, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnym posúdení veci, prípadne, že by konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne

posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľov boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľmi vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p. a iné vady v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcov v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

O náhrade trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie § 146 ods. 2 O.s.p., pretože žalovanej v súvislosti s dovolacím konaním žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. decembra 2011

JUDr. Eva Sakálová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová

